

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatonok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spań měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh čí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew čé!

F.

Serbske njedzelske kopjena.

Wudawa so kóždu robotu w Smolerjez knihicziščerńi w Budyschinje a je tam sa štwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Quasimodogeniti.

Wot jutrow sem pschihadžamy. Šwjedžen je šaschol; jutrowne wjebele pak njedyrbi šancž. Powjesč wo horjestanjenym a horjestawawanju šlyšchimy tež dženska.

1. Kor. 15, 55.—57.

Kaž psalm, kaž dobyčeski kherlusch klinczi tole šlowo. We šwjatej khoroblošči šwj. japoschol Pawoł dobyče wěry nad šmjercžu šwjeczi, nad tutym pošlednim njepscheczelom, kotrehož žana móž šbicž njemóžesche a kotrehož je šhrystuš pschewinyl. Wěrnó wšach je: Tu hiščez pschego žiwjenje se šmjercžu wojuje. Šmjercž šebi hiščez wjele woporow žada a hušto my jeje móž a žahadło šacžuwamy; a tola je šmjercž njepscheczel, kiž je šbity. Šhrystuš je dobył. Š japoscholom šměmy wyskacž: „Šdže je, šmjercž, tvoje žahadło? Bohu budž džat, kiž nam dobyče dawa psches našeho šnješa šesom šhrysta.“

Wumrjecze je wěšty wukhód sa naš wšitkich. Wjele hewal w žiwjenju je sa naš njewěšte, jene pak je wěšte a bjes wšeho dwěla, tuto jene, šo wumrjecž dyrbinj. Młodnych kaž štarých, bohatých kaž šhudných, šbožomnych kaž nješbožomnych, dobrych kaž šlych, wšitkich šmjercž wotwola. Šyle žiwjenje je pucž k šmjerczi. Wumrjecze pak je čezke wojowanje. Šchtóž je často pschi šmjertnych ložach štal, to wě. „Kralowu štróželow,“ tak šjobj šmjercž mjenuje, a wón je ju jako tajku šesnal we šwojim a šwojich džeczi žiwjenju. Wumrjecze je čezke wojowanje. Wumrjecž njeje džeczi hra. Š wjetscha šmjercze móž najprjódzy na

druhich wokolo naš šesnawamy. Přjedy hacž šmjercž naš nadpadnje, nam našchich lubnych wotwola. Přjedy hacž šmjercž naš žada, šbije nam rany pschi šmjertnych ložach našchich. Tón ma štupicž k rowu mandželskeje, tamny ke šaschczu maczerje a šeczi k hórzy lubowaneho džěšcža. Tak šmy š wjetscha wšchitzj móž šmjercze šesnali we šwojim žiwjenju. Wumrjecž je wěšty wukhód sa naš wšitkich.

Šchtó wě mój kónž? Wón šnadž je bliško,
Čaš minje šo, šmjercž pschihadža.

Tehodla wachujez; pschetož wy njewěšez, w kotrej hodžinje wasch šnješ pschidže! Šwět šandže se šwojimi žadoščemi; šchtóž pak Božu wolu čini, tón wostanje wěcznje.

„Šmjercze žahadło pak je hrěch.“ Šmjercž ma wjele hórkoščow, někotre sa šmjertne čžělo, druge sa nješmjertnu dušchu. Šmjercž je džějenje a džějenje je hórke. Tvoji lubi šnadno čzi čaš žiwjenja nješku tak lubi a drošy byli, kaž w tym wokomitnjenju, hdyž dyrbišch jich wopuschczicž. Tvoja wutroba ženje tak na nich wišala njeje, kaž w tych dnjach, hdyž čzi ruku šficža sa pošlednje božemje sa tutón šwět. Čzi, kiž šady šebje wostajišch, šo drje čzi ženje tak wopuschczeni, wošhroczeni, twojeho šaštaranja potrebni šdali nješku, kaž tehdy, hdyž šo wjazj sa nich štaracž njemóžesch.

Šmjercž ma wjele hórkoščow. Ša na wšchě nješparne nozy špominam pschi khoroložach, kiž dolho traja a w kotrychž šo rańsche šwitanje šyšknje woczakuje. Ša špominam na wšchě bolostne dny, kiž šu hušto tak čezke, šo tón špróžny wojowal wo wumóženje hórzo prošy:

O Anježe, cziń kónz sčóscze
 A wscheho czerpienja!
 Cziń kónz wschej' hubjenoscze
 A wscheho njesboža!

To wscho šu póbli, kiž šmjercz' prjedy šo šczele.
 To wscho šu hórkošcze, kiž šu se šmjerczu šjednoczene.
 Tola pač wscho to hišcze zahadlo šmjercze njeje; wjele bóle ma šwj. japoschtol Pawol prawje, hdyž naš wuczi: Šmjercze zahadlo pač je hrěch. Šchtož wumrjecze najbóle czežke a hórke czińi, je hrěch. Hrěch hagle šmjerczi móž nad cžłowjetom dawa, pšchetož šmjercz' je hrěchow mšda. Wumrjecze njeby bylo ša cžłowjeka, hdyž hrěch byl njebė. Wumrjecze njeje ša cžłowjeka naturške. To je naturške, šo kwětka šwjadnje, hdyž je wučzėla. To je naturške, šo šchtom šwoje lišcze šhubi, hdyž našymške wichory pšches kraj hómra. To je naturške, šo ptacžatko morwe š haložki padnje abo w kucžiku šemrje, hdyž je šo wuspėwalo; ale to njeje naturške a cžłowjetej wot špocžatka postajene, šo tež wón wumrjecz' ma a šwoju głowu pšhilicž š šmjertnemu španju. Šmjercz' je hagle hórka mšda našchich hrěchow a hrěch je šmjercze najhórcze zahadlo. Šichi kóžnym šmjertnym ložu šo to počašuje, wošebje pač tam, hdyž šchryštuš we wėrje šapšchijaty njeje. Šdyž hrěšchny cžłowjet š dobom je štajeny pšched wrota šmjercze, hdyž ša šhude šwėtne džėcžo pšlednja hodžina bije, na kotruž šo prjedy ženje dopomniko, na kotruž šo ženje hotowalo njeje, hdyž ma hič pšches pšledni cžėmny doł a nima a nješnaje nětk žaneho wodžerja na cžėmny, šmjertnym pucžu, hdyž ma wopušcžicž wšchė šwoje šemške tubla a bohatštwa a njeje šebi nahromadžilo žane šchazy w njebjėšach, kiž byču jemu wostale tež w šmjerczi, kiž ani mole ani šersaw nješkaža, hdyž dnrbi šo džėlicž wote wšchittich šwojich šwėtnych wješelow, žadošcžow a radošcžow a njeje ženje šwoje wješele mělo a pytało w tym Anješu, hdyž šady šebje wostaja wšchė šwoje šemške staroscze a próžowanje a njeje ženje šo starało ša to jene, šchtož nušne je, potom wošebje šrudnje a štrašchnje šo šjewi wėrnošcž tuteho šłowa: „Šmjercze zahadlo pač je hrěch.“ Šdyž nětk jašył wjazy rėcžecž njemóže, rėcži šwėdomnje wótru a wobštoržazu rėcž. Wšchė šamolwjenja špaduja. Wšchė šemške wješela šo we šwojej knicžomnošczi počašuja. Wšchė hrěchi šo njewodate a nješchifryte šjewuju. Nětk šdobom cžłowjet pocžina pšnamacž, šo wottynjeny kónz šemškeho žiwjenja njeje jėšcž a picž, ale šwojemu Bohu šklučicž, Bože kraleštvo pytač, šwoju dušchu šwjecžicž a šebi ju šwjecžicž dacž pšches pomoz šwjateho Ducha. Šmjercze hórke zahadlo je hrěch. „Hrěcha móž pač je šakoń.“ Šchtož hrěch tač móžny a štrašchny czińi, je šakoń Boži, w kotrymž je Boža wola nam šjewjena. Hrěcha móž je tyšaz krocž pšchėštupjeny, šapomnjeny šakoń Boži, kiž nětk rjeknje: „Cžłowjetej je postajene wumrjecz'; potom pač šudjenje.“

Jedyn pač je, kiž je šmjerczi zahadlo a hrěchey móž wšal ša wšchėch, kiž šu we wėrje š nim šjednoczeni: Šesuš šchryštuš, kiž je našchich hrěchow dla wumrjel a našcheje prawdošcze dla šbudženy, kiž je na šchizju našch hrěšchny dołh w hórkim šmjertnym bėdženju šaplacžil a š rowa nam nowe žiwjenje pšchinješl.

Šchryštuš je našche dobycze. „Bohu budž džak, kiž nam dobycze dawa pšches našcheho Anješa Šesom Šchryšta.“ Šchtož je š nim we wėrje šjednocženy, šchtož ša nim dže we šwėrnej lubošczi, komuž je jeho šwjate šłowo wodžet pšches žiwjenje, šchtož šo pšches njeho wucžišcžecž dawa

wot wšchittich hrěchow, tón njeje šhubjeny. Tón je derje šchowany tež we wumrjeczu pod Šchryšta ruku. Tón je wufupjeny a wufwobodženy, warbowany a dobyty wot wšchittich hrěchow. Šchtož žadyn cžłowjet, žadyn mudry šwėta njeje dokonjał, naš wumoz, je Šchryštuš dokonjał na šchizju. Bohu budž džak, šo šmy w tutych šandženych pštnych a jutromnych dnjach š nowa škylšeli šbóžnu, šwjatu wėrnošcž wo našchim wumožanju. Bohu budž džak, šo je Wótza lubošcž a hnada nad nami šo šmilila, šo šhubjeni njejšmy. Bohu budž džak, šo je mudrošcž teho, wo kotrymž špėwamy:

„Wón dobre pucze wšchudže
 A pomoz wudžėli,“

tež šrėdki a pucze wunamačala ša našchu šbóžnošcž. Bohu budž džak, šo tež w šmjertnej nozy to šwėtko nam šwėczi: „Šmjercz' je póžrjeta do dobycža!“ Šdyž w kóžnym lėcže jich wjele wot naš dže, kotrychž horzo lubowachmy, hdyž staršchimaj ruka abo mała rucžka jenicžkeho džėšcža šo š džėlenju napšchecžimo šticzi, hdyž šwėrna wutroba nam wjazny njebije, — o Bohu budž džak, šo tež pšchi šmjertnych ložach bješ trošchta njejšmy a tež pšchi kašchčach wšstacž šmėmy: „Šdže je, šmjercz', tvoje zahadlo? Šdže je, hela, tvoje dobycze?“ Našchi morwi, hdyž šu w Anješu wufnyli, šu žiw. Woni jenož šwia a wotpocžuja. Šady nich šu wšchė šemške bėdy a horja, štyški a šylšy, hrěchi a winy. Woni šwia pod Šchryšta šchitom. Woni wotpocžuja wot šwojich škutkow. Woni drėmaja po próžach a wojowanjach tač š cžicha, kač džėcžo špi na macžėnym klinje. Do jich šparneje komorki žadyn hołk a žana hara nješlinczi. Šich žadyn štorč a wichor nještróža. Woni šwia a njejšu morwi. Njepytaj jich delkach, ale horkach. Woni njejšu šhubjeni, ale derje šchowani. Šom bėchu jenož w zušbje. Nětk pač šu domach. Duž njeplacž! Šój a šetrėj šwoje šylšy! Boži cžaš, jich wotwołacž, bė prawy cžaš. Šenož wėr! Šenož šhwal: Bohu budž džak, kiž nam dobycze dawa pšches našcheho Anješa Šesom Šchryšta!

D. w B.

Jutrowna wėra dobywa.

(1. Šana 5, 4—10.)

Šłóš: Šesuš moja nadžija —
 Šalleluja wšstajmy
 Š Boha šbóžnje wobhnadženi,
 Šbóžnikej cžėšcž špėwajmy
 Šeho droho wufupjeni;
 Šesuš š rowa štanyl je,
 Šichinješe nam žiwjenje! —

Wėra našcha šjenocža
 Naš š nim jako štawy jeho;
 Džėlomni šmy dobycža
 Šches njeho my jutromneho;
 Mėr wón dawa š prawdošcžu
 Wšchėm, kiž jeho šapšchimnu.

Duž je wėra dobycze,
 Šotraž šwėt je pšcheminyła;
 Š Šesušu je žiwjenje,
 Šbóžnošcž š nim nam data žyla;
 Wón naš cžehnje se šmjercze
 Ša šobu do krašnošcže!

S wobu, i krowu k nam pschindže wón,
Wukhow nasch je jeho hnada;
Nasch dolh wuhajnył je wschón,
S hrěschneho nasch wumohl pada.
Samdawł herbstwa wěczneho
S ducha mamy šwjateho.

W njebjekach tjo šwědkojo,
Wótž a Słowo a Duch šwjaty,
Podawaju wěrnym šo;
Pšchistup psches nich jim je daty
K njebjekemu wješelu
W šbóžnym junu žiwjenju.

Duch a woda a krej šu
Pať tu na semi, kiž praja,
So se šmjercze k žiwjenju
Džemy do šbóžneho raja,
Dofelž wěra šjednocza
S Šesufom a šawdawł ma.

Samdawł Duch wschaf Boži je
Herbstwa, džěczom Božim daty,
Wěrne jeho šwědczenje,
Kotryž wostanje šwědk šwjaty;
Wěru wón nam podawa,
Kotraž i Knjesom dobywa!

Konfirmazijska pycha.

We šwojim čašu šnajach šchesczjiansku šwójbu, kotraž běšče pschi poměrných žadanjach w špokojnych wobštejnoscach. Tola š dobom potrjechi ju wjele. horja a domjazeho šchjiza, a to runje w tym čašu, jako jeje džowka psched konfirmaziju stejesche. Ta šlyšesche šwoje towaršchki wjele wo rjaných konfirmazijskich wobleczenjach rěczecž a tyschnje na to myšlesche, kajke jeje wupadnje. Tola jako šo džěń pschego bóle bližesche, wjedžische macžerka lubosč radu. Najprjedy wona Bohu, kiž chžysche jeju wěru pruhowacž, šwoju wutrobu w pokornej modlitwie wušypa. Potom šupi psched draštny šhamor a pschelahuje kóždy kruch, rospominawšchi, hacž dha šo tudy ničžo wjazny pschedžělacž njehodži. Tule je hišchče wulka šchěroka šuknja, ale šchoda, wona je šelena, a džěczó trjeba tola čorny šchat. Temu pať je wotpomhacž, pschetož macžerka ju čornu wobarbi, bjerje blotu, nožizy a šchitu jehlu k ruzy a lubosč pschihotuje šamorucžnje trěbny šchat.

Wěšo pytny macž, šo šo džowka, kotraž běšče se rta šwojich towaršchtow wjele wo drohotnych wobleczenjach a wschelakej psche šlyšchala, pschi pschepodacžu šchata šacžerwjeni a šrudne woblicžo ščžini. Macž pať troschitujzy džěšche: „Wóh hlada na wutrobu a niž na šchat; prošch jeho wo nowu wutrobu, hdyž šchat nowy byčž njemože!“

Konfirmazijski džěń šwonja šwonny. Šak džowku šhotowjeny šchat tak pschistojnje a tak derje draščzi! Macž košchi w šbožownej radoščzi šwoje džěczó a praji: „Wšmi šwoju pychu:

Čži krej a prawdosčž Šchryštuša
Budž pycha, drašta čžescžomna;
W tej wobstacž móžesch psched Bohom,
Šdyž junu pónđžesch k njeju dom!“

Konfirmadžny njeje šo jejna pycha šestarka, ale je šo jej pschego lubšcha ščžinila a dyrbi jej šastup do wěczneho žiwjenja wotewricž. D derje temu džěščžu, kotremuž je šo tež tajta šwěrna macžerka dostała, kiž nješabynwa, jemu tule pychu na wutrobu klaščž!

F.

Dwojake wumrjerče.

Psched něhdže wóšomnacže lětami namafachu w Barlinje jene ranje čžělo mlodeje holčžki, na kanapeju jejneje štwy ležaze. Šuka džeržesche hišchče wupróšdnjenu bleschku, i kotrejž bě wona morjazny jěd piła. Psched nej na blidže ležesche papjerka se šlowami: „Žiwjenje mi njedžeržesche, šchtož je mi šlubilo. Šchto mi chže? Ša šo jeho wšdawam.“ — Dofelž wona šwonkowne šbože pytasche a niž wjazny dhyžli šwonkowne šbože, tehodla bě wona do hršbšneje, nješbóžneje šmjercze šchla. Komu běšche dha žiwjenje něšchto šlubilo? Wona budžische šlyšchecž dyrbjala, šchto Wóh lubi, a jejna dušcha běšche derje wobarnowana.

Šimale w tym šamym čašu džěšche njedaloko tamneho domu šhěžorka psches šhorownju, kotraž jejne mjeno nješe. Wona stejesche psched ložom blědeje, na šuchocžinu šhoreje knježny. Šnuta psches napohlad mlodošneho wopora šmjercze, šo wona woprašcha, hacž šebi něšchto nješchjeje; jej dyrbi šo wschitko dostacž, šchtož jej šhěžorka šaradžicž samože. „Ša ničžo njetrjebam, ja mam wscho!“ šhora čžische wotmolwi, šwojej wocži škožiwšchi na wobraš Šbóžnika, šnapšchecža jejneho loža wišazny. Šišchče juntrócž jej wuškoła knjeni poskicži, šo chže jej kóžde pschecžo lubje rad dopielnicž. „Ša mam wscho!“ wosta wotmolwjenje.

To běšche šbožowna dušcha, tež na šmjertnym ložu bohata w měrje teho, kotryž je šmjercž pschewinyl.

F.

Špodžiwne wodjenje.

Šišchče njewočžischčžane powjedancžko, špišane wot K. Kulmana, w šwojim čašu wučerja w Delnim Wuješdže.

II.

(Šotracžowanje.)

Korla šhodžesche po šwojim wašchnju kóždu njedželu k šwojej njewjescže a druhdy tež džělawy džěń, hdyž móžesche woteńčž. Šunu, bě to džělawy džěń na šměrkach, běžesche tež k šwojej šlubjenej a chžysche ju šwješelicž w jeje šamotnosčži, dofelž wjedžesche, šo jeje nan domach njeje. Wón tam pschindže, do šwojeho plaschčža šawaleny, a šupi do šhěže, wocžini čžische štwu a šo džiwasche, šo tam ničtó njeje, šo je wschudže čžma a žana šwěza šašwěczena njeje. Wón šasta a stejesche šo špodžiwajo, a chžysche šo wrócžicž a šašo domoj hičž, jako njenadžujzy nekajke šchukotanje w pschibocžnej komorzy šašlyšcha. Šha—! myšlesche šebi, wona je tam, a džěšche po porštach mjelcžo k durjam; ale kaž by jeho něchtó šlešnył, šasta wón šrijedž štwy, jako mužški hłóš w komorje rěczecž šašlyšcha: „Moja krašna Šifetta, kať šym čži ja tola dobry!“

„„Woprawdže?““

„Šaj, ty šy tola tak lubošna.“

„„To je pětnje wot tebe; ale nětko čže prošchu, dži, njebudž tu dlěje!““

„Nječ tu hišchče šhwilku šym.“

„„Wožedla niž dlěje! D hdy by to mój nawožen wjedžal! Dži teho dla, šnano mohło jemu do myšlow pschincž, ke mni hičž, dofelž wě, šo mój nan domach njeje.““

„Twój nawoženja? — ha! tón šlěpž! — Ša šym dawno žadať, šo i nim trjehicž, šo mohł jemu jenu ša wušchi tyšnyčž!“

„„Wišcho derje; ale dži nětko a pschindž jutšje šašo!““

„Nó, moje dla. Dha dobru nóž, moja — —“

Korla stejesche a šapasche woheń, tak šly bě a njeda zusemu pošlednje šlowa dorěczecž, ale šupi k durjam a wotrašy je i mozu. W komorzy bě čžma, a wón ničžo njewidžesche, pošbėhny pať šwój šukaty šij a pjerjesche i nim wokoło šo, šo šchleńzy brinkotachu; po šchěšthym abo džěšathym šmošnjenju šlyšesche wón nětoho

ŕ semi padnyč, a dofelž Diŕetta wołacž ſapocža, pſcheſta bič, wróczy ſo ŕ durjam a poſłuchaſche. — „Mój Božo tola, wón je morny!“ žalofčesche Diŕetta po małej khwili, jako bě na ſemi pohrabala. — „To je twoja wina, ty njeđuſchna žónſka!“ wotmolwi Korla, ſaprašny durje a leczeſche ſ doma, jako by ſo palił! —

III.

Stary Čžernik ſo jara ſwjeſeli, jako wot Korle ſ Amſterdamu liſt doſta, w kotrymž wón piſaſche, ſo na lódze njeponóžže, ale ſo w kraju woſtanje, a ſo budže ſo ženicž a ſebi rjanu bohata holzu bradž. Stary Čžernik ſ tym liſtom wokolo khodžeſche, jón ſuſodam a dobrym pſhecželam pokaſowaſche a čžitaſche a ſ nimi a ſe ſwojimi ſynami radu ſkladowaſche, hacž dyrbi Korla w Amſterdamje woſtačž abo hacž ma radſcho ſ nim pſchińčž a pola nich pſchebywacž. Jako čžyſche nětk na njón wotmolwičž a ſwoju radu a wolu ſjewicž, dha njenadžujžy druhi liſt wot Korle pſchińdže, tón bě jara khwatnje piſany a ničeſche ſo tač:

Mój luby nano!

Wſchitko je ſhubjene! Sa njetriebam waſcheje domolnoſčže ſ žentwoje a tež žanu druhu radu; pſchetož ja budu, Bóh wě kač dolho, wot nětk na morju bydlicž, dofelž ſo ženicž njemóžu a tež njecham. Moja njewjeſta je njeđuſchne holčžiſchčžo. Sa ſo ſam wo jejnym njekaſanſtwje pſcheſwědčžich a ſym ſnano pſchi tym mordaiſtwo wobehoł. Čžłowſki hněw njeczžini, ſchtož je pſchěd Bohom prawe! ale ſchto móže ſebi pomhacž! — Luby nano! njeſtróžče ſo pſche jara, pſchetož ja ſam njewěm, hacž je tón čžłowjek morny; ja jeno ſlyſchach prajicž: „Mój Božo tola, wón je morny!“ a teho dla dyrbi a čžy čžekawčž. Na prěnju najlěpſchu lóžž, kotraž prjecž pojěžže, pónđu, njech jěžže, hžžž čže. Njepiſajče mi teho dla, pſchetož ja žaneho liſta dočžacž njebudu. — Sa porucžam waſ a ſwojich bratrow a pſhecželow Bohu. Mějče ſo wſchitžy derje a ſpominajče we ſwojich modlitwach na mnje. Waſch ſwěrnny, ale nětko ſrudny a čžekawy ſyn

W Amſterdamje, 3. meje 1741.

Korla Čžernik.

Božo mój! ſchto by ſebi tole myſlił, prajeſche stary Čžernik, jako bě liſt pſhecžital, a ſčahny ſwoju čžapku, ſtykny ružy a ſylſy, ſwětkle wulke ſylſy kulachu ſo jemu ſ woczow po ližomaj dele. — Jeſuſo! Jeſuſo! ſchto to tola budže, žalofčesche wón a čžamaſche ružy po iſtwje khodžo. Mój Korla! mój luby Korla! ſchto ſy ty tola čžinił! — Mordai ſy — čžekacž dyrbiſch! — Božo pomhaj! — — —

Wſchitžy jeho ſynojo pſchińdžechu ſ njemu, ſo bychu jeho troſchtowali, a dobychu tač wjele, ſo wón měrnicho rěčžeſche a tač jara nježaloſčesche. „Hdy bych jeno to jene ſhonicž mohł, hacž je mój Korla mordai abo niž“, prajeſche stary Čžernik.

„To ſo tola ſhonicž hodži“, džeſche jeho ſchěſty ſyn, kiž bě hiſčče nježenjeny.

„Kač čžeſch to ſhonicž?“

„Sa čžu ſo ſam do Amſterdamu naſtaicž, ſo tam wobhonjecž a naprašowacž; a ſnano tam Korlu hiſčče ſameho namaſam.“

Ta rěčž ſo wſchitkim ſpodobasche. Woni nadachu rucže pjenjeſy hromadu, ſo by tam wón hičž mohł, a hižom pſchichodne ranje bě wón jako tkalſki do Amſterdamu na pucžu. Tam pſchichedſchi, džeſche najprjedy ſ bėtnariſtemu miſchtrej, pola kotrehož bě Korla džełal. Pola teho pač wón ničžo dale njehoni, hacž ſo je Korla jedyn džeń ſradžu wot njeho wuſchoł. Miſchtr bě ſprawny a derje doſčž ſmyſleny čžłowjek; pſchetož wón tkalſtemu Korlowe ſawoſtajene ſmachu pſchepoda a jemu tež jeho ſbytknu

miſdu wuplacži, dofelž ſo ſe ſobupſchinjeſenych piſmow tkalſkeho pſcheſwědčži, ſo je wón Korlowy bratr. Nětk džeſche wón ſ ſtarem uſuperej a bajesche jemu, kač je na ſwojim pucžowanju jako tkalſki tež do Amſterdamu pſchichol, a ſo je čžył ſwojeho bratra pola jeho bėtnariſkeho miſchtra wopytačž, a dofelž jeho tam namaſal njeje, dha pſchińdže ſ njemu, dofelž wě, ſo je jeho bratr Korla ſebi jeho džowku Diŕettu ſa mandžełſku wſacž čžył.

Čžaj, wotmolwi stary ſwěrnny ſuper, to je wěrnno, a mi je tón žyly podawč hiſčče dženſniſchi džeń džiwny. Twój bratr je prjecž, a ničto njewě, hžže je woſtał. Je-li jako ſchibał wuſchoł a moju džowku ludžom ſ hanibje ſedžo woſtajił, dha njech jemu Bóh woda, ja niž; je-li pač njenadžujžy do njeſboža pſchichol a w nim lónž wſal, dha ſo ja nad tym wutrobnyje ſrudžu; pſchetož twój bratr bě pſchichojny, pėtnny a roſomny čžłowjek. — Aha, myſleſche ſebi tkalſki, tón stary ničžo njewě! — A je ſtareho ſupera ſłowow hudawſchi, nadžijeſche ſo, ſo ſo njeje žane mordaiſtwo ſtało. To pač jemu hiſčče doſčž njebě, wón čžyſche wěſtoſčž měčž, jemu bě teho dla jara witane, ſo jemu stary ſuper prajeſche, ſo dyrbi tu nóż pola nich woſtačž. Čžaj, jemu ſo wſcho lěpje radži a čžinjeſche hacž by ſebi prjedy myſlił; pſchetož stary ſuper woteńdže wjecžor, a hdyž bě wón ſ Diŕettu ſam, pokaſa jej Korlowy poſledni liſt a džeſche ſ nej: Wly widžicže ſ teho liſta, moja knježnicžka, ſo ja wjazy wěm, hacž ſebi myſlicže a rada widžicže. Čžecže mi ſwěru wſchitko wupowjedacž, ſchto a kač je ſo ſtało, dha čžu mjelčecž, a žyła wěž dyrbi njeſnata woſtačž, a ja du jutje ſwój pucž; njechacže-li pač, dha pokaſam liſt waſchemu nanej a dam tu wěž pſchěd ſudnikom pſchepytacž. Nad tajkej ſ wěſtoſčžu wuprajenej rěčžu ſo Diŕetta ſtróži a ſwoli do jeho žadanja. O ſchto někotražkuli holza njeczžini, ſo by ſwoju hanibu pſchichryła! — Wona ſo wuſna a džeſche, ſo njeje ženje Korli tač prawje dobra była, ale dofelž je jeje nan Korlu rady widžal, dha je wona do žentwoy ſ nim ſwolila, dofelž njeje ničžo pſhecčžiwu njemu mēla. Seje wuſwoleny luby pač je pſchekupſki pomožnik byl, a teho je wona junu pſchi ſebi na ſmėrkach we komorje mēla, ſ temu pač je njenadžujžy Korla pſchichol a jeju hroſnje ſpraſkał. Tón pſchekupſki bě puč do hłowny doſtał, a wot teho pohluſcheny ſo na ſemju walil; wona je jeho potom domoj donjeſčž dała, hžžež je ſo ſažo wulětował, a je nětk ſažo ſtrowy, kač hdy prjedy.

Korlowy bratr ſo nad tutej powjeſčžu jara ſwjeſeli, a woſebje bě wona jemu luba nana dla. Wón ſo Diſecže a jeje nanej podžakowa ſa pſhecželne pſchijecže a woteńdže wot njeju. Nětk hiſčče někotre dny w Amſterdamje woſta, wobhonjowaſche ſo na wſchě móžne waſchne ſa ſwojim bratrom, ale njehoni ničžo wo nim. —

Stary Čžernik pſcheſta nětk žalofčicž, jako bě wěſty, ſo jeho Korla žadny mordai njeje; tola ſwoju prjedawſchu wjeſeloſčž wón wjazy njedosta, ale bě pſchezo ſrudny a pytaſche ſamotny kucžik we ſwojej ſahrodžy, hžžež by na Korlu myſlicž mohł a jeho woplakowacž! —

(Pſchichodnje dale.)

Wſchelake ſ bliſka a ſ daloka.

— Čžetuſche pacžeſke džečži w Kałecžanſkej woſadže darichu w luboſčži ſ ſwojemu Božemu domej drohotnu ſpowjednu winowu khanu. Wona ſo ſelenty ſchtwórtk, hdyž woni prěni króčž ſ Božemu bliđu pſchichupichu, prěni króčž do trjebanja wſa, hdyž běſche ſo wot knjeſa duchowneho ſwjatocžnje poſtwjecžila. Mjeſ pacžeſkimi džečžimi, kotrež buchų konfirmirowane, běſche tón žadny pad, ſo bėchu 3 porcy dwójnikow mjeſ nimi.

— We Komſku pola Winaſala ſo nowa poſtowa agentura ſažoži.